

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL ORADEA
Secțiã Comercialã de Contencios
Administrativ și Fiscal
Dosar nr. CA/2010 - R

DECIZIA NR. 330/CA/2010 - R
Ședința publică din

PREȘEDINTE: - judecător
JUDECĂTOR:
JUDECĂTOR:
GREFIER :

Pe rol fiind soluționarea recursurilor în contencios administrativ formulate de recurentele pârâte **Directia Generală A Finanțelor Publice Bihor** cu sediul în Oradea, str. Dimitrie Cantemir, nr. 2b, județul Bihor, **Autoritatea Națională A Vămirilor - prin Direcția Regională Pt. Accize Și Operațiuni Vamale Cluj** cu sediul în București, sector 1, str. Matei Millo, nr. 13, **Direcția Regională pt. Accize Și Operațiuni Vamale Cluj** cu sediul în Oradea, Calea Armatei Române, nr. 4, județul Bihor în contradictoriu cu intimata reclamantă **SC SRL** cu sediul în str. Nr. prin **Lichidator** cu sediul în str. nr. județul Bihor și cu intimata pârâtă **Agentia Națională De Administrare Fiscală** cu sediul în București, sector 5, str. Apolodor, nr. 17, împotriva sentinței civile nr. pronunțată de Tribunalul Bihor, având ca obiect **anulare act administrativ**.

La apelul nominal făcut în cauză se constată lipsa părților.
Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, învederându-se instanței că recursurile sunt scutite de plata taxei judiciare de timbru, recurenta pârâtă **Direcția Regională pentru accize și operațiuni Vamale Cluj** a depus la dosar întâmpinare în două exemplare, în data de prin serviciul registratură al instanței, s-a solicitat judecarea cauzei și în lipsa părților, conform art.242 alin.2 Cod procedură civilă, după care:

CURTEA DE APEL
DELIBERÂND:

Asupra recursurilor în contencios administrativ de față, constată următoarele:

Prin sentința nr. 2010, Tribunalul Bihor a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta **SC SRL**, prin lichidator judiciar **SC**, în contradictoriu cu pârâții **Directia Generală A Finanțelor Publice Bihor - Serviciul De Soluționare Contestații, Agenția Națională De Administrare Fiscală, Autoritatea Națională a Vămirilor, Direcția Regională Pt. Accize Și Operațiuni Vamale Cluj, Serviciul Antifraudă**

Vamală, Biroul Control Ulterior Și Investigații Fraudă Vamală și, în consecință a anulat în parte Decizia nr. _____ 2008, Procesul verbal de control nr. _____ 2007 și Decizia pentru regularizarea situației privind obligațiile suplimentare stabilite de controlul vamal nr. _____ 2007, în ceea ce privește majorările de întârziere în cuantum de _____ lei.

A menținut celelalte dispoziții ale actelor administrativ-fiscale atacate.

A obligat părțile la plata în favoarea reclamantei, a sumei de _____ lei, cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a reținut că la data de 20 iulie 2006, reclamanta SC _____ SRL a importat prin Biroul Vamal Oradea, cu declarația vamală de import nr. _____ 2006, în baza facturii externe nr. _____ 2006, 10 televizoare din Italia, care au fost considerate la data importului ca fiind originare din UE în baza certificatului EUR 1 nr. VE J _____ pentru care a beneficiat la data importului de tratament tarifar preferențial, fiind considerate originare din Comunitatea Europeană.

Din adresa nr. _____ 13.07.2007, emisă de Direcția Tehnică de Vămuire și Tarif Vamal, a rezultat că, în urma controlului „a posteriori” al certificatului EUR 1, administrația vamală italiană a informat că pentru televizoarele acoperite de acest certificat nu se poate confirma că sunt originare în sensul prevederilor Acordului România – UE și, prin urmare, reclamanta nu poate beneficia de regimul preferențial prevăzut de acord.

În urma comunicării acestei adrese, prin actul constatator nr. _____ 2007, în temeiul disp. art.100 al.1 și 3 din Legea nr.86/2006 și art.77 din Ordinul nr. _____ 2006, a fost anulat regimul tarifar preferențial acordat și s-a procedat la recalcularea datoriei vamale a reclamantei, rezultând diferențe de plată de _____ RON, reprezentând _____ lei taxe vamale, _____ lei TVA, _____ lei comision, _____ lei majorări de întârziere aferente taxelor vamale, _____ lei majorări de întârziere aferente comisionului vamal și _____ lei majorări de întârziere aferente TVA.

Conform disp. art.75 din C.vamal al României, în aplicarea regimului tarifar, regulile și formalitățile necesare pentru determinarea originii mărfurilor sunt cele stabilite în acordurile și convențiile internaționale la care România este parte, iar potrivit disp.art.16 din Protocolul privind definirea noțiunii de produse originare anexă la Acordul European, ratificat prin OUG 1/1997, produsele originare din Comunitatea Europeană beneficiază la importul în România de prevederile acordului prin prezentarea unui certificat de circulație a mărfurilor EUR 1.

Față de aceste considerente și ținând cont de disp.art.61 al.1 și 3 din L.141/1997, în vigoare la data introducerii în țară a televizoarelor și a efectuării controlului ulterior, conform căroră „autoritatea vamală are dreptul ca, într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vama, să efectueze controlul vamal ulterior al operațiunilor, când controlul vamal ulterior constata ca s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorita unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale cuvenite, ia măsuri de încasare, respectiv de restituire a acestora”, precum și dispozițiile art.107 din Regulamentul de aplicare a Acordului Vamal al României, aprobat prin HG

1114/2001, conform cărora „în toate cazurile în care, în urma verificării dovezilor de origine, rezultă că acordarea regimului preferențial a fost neîntemeiată, autoritatea vamală ia măsuri pentru recuperarea datoriei vamale prin întocmirea de acte constatatoare”, instanța urmează să constate că actele administrativ-fiscale atacate sunt legale și temeinice.

În ceea ce privește accesoriile debitului principal, instanța a constatat că, potrivit art.61- al.3 din Legea nr.141/1997, în vigoare la data emiterii actului constatator, „când controlul vamal ulterior constată că s-au încălcat reglementările vamale aplicate, datorită unor date cuprinse în declarația vamală, autoritatea vamală, după determinarea taxelor vamale cuvenite, ia măsuri de încasare, respectiv de restituire a acestora. Diferențele în minus se comunica titularului operațiunii comerciale și urmează a fi achitate în termen de 7 zile de la data comunicării. Neplata diferenței datorate de titularul operațiunii comerciale în acest termen atrage suportarea de majorări de întârziere aferente acestei diferențe, în quantumul stabilit prin lege, precum și interzicerea efectuării altor operațiuni de vămuire, pana la achitarea datoriei vamale”.

Prin urmare, penalitățile și majorările de întârziere încep să curgă după șapte zile de la data comunicării titularului operațiunii comerciale, de către autoritățile vamale a diferențelor în minus, și nu de la data înregistrării declarației vamale.

Față de aceste considerente și văzând textele de lege menționate mai sus, instanța a constatat că actele administrativ fiscale atacate sunt nelegale doar în ceea ce privește accesoriile debitului principal, respectiv a majorărilor de întârziere, considerente față de care a admis în parte acțiunea și a anulat în parte actele atacate, în ceea ce privește majorările de întârziere în quantum de lei, menținând celelalte dispoziții ale acestora.

Ca o consecință a admiterii în parte a acțiunii, prin prisma disp.art.276 C.pr.civ., a obligat pârâtele la plata în favoarea reclamantei, a sumei de lei, cu titlu cheltuieli de judecată parțiale.

Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță, a declarat recurs, în termen, recurenta DGFP Bihor, solicitând admiterea recursului și modificarea sentinței atacate, în sensul respingerii ca neîntemeiată a acțiunii.

În dezvoltarea motivelor de recurs se învederează instanței că, organele de control vamal au constatat că reclamanta a beneficiat în mod eronat de tratament tarifar preferențial pentru televizoarele importate din Italia și au recalculat drepturile vamale de import aferente, stabilind în sarcina reclamantei diferențe de plată în sumă totală de lei. Verificarea regimului tarifar preferențial a fost efectuată de autoritatea vamală, în termenul prevăzut de art.51 alin.1, art.53 alin.2 și 3, art.55 din Legea nr.86/2006 și art.16,21 din Protocolul ratificat prin OUG nr.1/1997. În urma controlului ulterior al certificatului Eur 1 s-a constatat că, mărfurile importate nu sunt originare în sensul Protocolului 4 al acordului România –UE, reclamanta neputând beneficia de regimul tarifar preferențial, astfel că în mod corect s-au stabilit în sarcina sa obligația de a achita suma de lei taxe vamale, comision vamal și TVA, precum și accesoriile aferente în suma de lei.

Instanța de fond și-a motivat soluția pe considerentul că potrivit prevederilor art.61 alin.3 din Legea nr.141/1997, penalitățile și majorările încep să curgă după 7 zile de la data comunicării diferențelor în minus și nu de la data înregistrării declarației vamale. Apreciază eronată această reținere deoarece, potrivit prevederilor art.141 Cod Vamal, datoria vamală ia naștere în momentul înregistrării declarației vamale, astfel că în mod corect s-au stabilit majorările de întârziere în sumă de — lei, de la data înregistrării declarației vamale 26.07.2009 și până la 06.11.2007.

Împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță, a declarat recurs, în termen și recurenta DRVAOV Cluj, în nume propriu și în reprezentarea ANV București, solicitând admiterea recursului și modificarea în tot a sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii.

În dezvoltarea motivelor de recurs, se învederează instanței că hotărârea atacată a fost dată cu încălcarea legii, fiind incident motivul de recurs prevăzut la art.304 pct.9 Cod procedură civilă. Prevederile art.61 alin.3 din Codul Vamal reținute au fost abrogate prin art.144 din Legea nr.174/2004 de aprobare a Codului de procedură fiscală.

Importul efectuat de recurentă la care s-au stabilit diferențe de drepturi vamale a fost efectuat în anul 2006, după abrogarea acestor dispoziții, în cauză fiind incidente dispozițiile Codului de procedură fiscală și nu cele ale Legii nr.141/1997. Ori, la art.120 alin.2 Cod procedură fiscală se arată că majorările de întârziere se datorează prin controlul ulterior al unei operațiuni fiscalizabile, în speță, de la data importului și nu după comunicarea actului prin care se evidențiază rezultatele controlului. Exigibilitatea majorărilor de întârziere nu este sinonimă cu termenul de plată, mai ales în cazul unor diferențe de obligații fiscale. Dispozițiile art.120 alin.2 din Codul de procedură fiscală trebuie coroborate cu dispozițiile art.100 din Legea nr.80/2006, care dau dreptul de a se efectua controlul vamal „a posteriori” al oricărei operațiuni. Solicită a se avea în vedere și prevederile art.223 alin.1 și 2 din Legea nr.86/2006, aplicabile la momentul efectuării operațiunii vamale, care dispun că datoria vamală ia naștere de la data importului.

Dacă beneficiul tarifului preferențial a fost acordat la momentul importului în baza unor documente emise incorect, este legal ca diferențele de drepturi vamale să se nască de la momentul importurilor efectuate și ca atare și accesoriile calculate la datoria vamală se nasc la același moment.

În drept au fost invocate prevederile art.304¹, 304 pct.9 și 312 Cod procedură civilă.

Intimata DRVAOV Cluj în nume propriu și în reprezentarea ANV București, prin întâmpinarea depusă la 28.04.2010, la recursul declarat de DGFP Bihor, a solicitat admiterea acestui recurs astfel cum a fost formulat, reiterând aceleași aspecte pe care le-a invocat și în propriul recurs.

Instanța de recurs analizând recursurile declarate, prin prisma motivelor invocate, cât și din oficiu, reține că sunt nefondate, urmând ca în baza prev. de art. 312 Cod procedură civilă să dispună respingerea lor ca tare și menținerea în tot a sentinței atacate pentru următoarele considerente:

Reclamanta intimată SC SRL la data de 20.07.2006 a importat prin biroul vamal Oradea, un nr. de 10 televizoare din Italia care au fost considerate la data importului ca fiind originare UE, în baza certificatului de tratament preferențial tarifar.

Ulterior, în urma controlului a posteriorii al certificatului Eur I de către autoritățile române cu cele italiene, s-a constatat că pentru televizoarele importate nu se poate confirma că sunt originare în sensul prevederilor Acordului România – UE, procedându-se la anularea regimului preferențial acordat și la recalcularea datoriei vamale, rezultând diferențe de plată compuse din lei taxe vamale, lei TVA, lei comision, lei majorări de întârziere aferente comisionului vamal și lei majorări de întârziere aferente TVA.

Cu privire la fondul cauzei, se reține că în mod corect a reținut prima instanță, că actele administrative atacate sunt nelegale parțial, în partea privind accesoriile debitului principal, respectiv a majorărilor de întârziere, însă pentru alte argumente legale decât cele reținute.

Într-adevăr la data efectuării importului, iulie 2006, prevederile art.61 alin.3 din Legea nr.141/1997 erau abrogate, în cuprinsul noului Cod Vamal abrogat prin Legea nr.86/2006, neexistând prevedere legală similară.

Conform prevederilor art.100 din Legea nr.86/2006 (Codul Vamal), autoritatea vamală are dreptul ca într-o perioadă de 5 ani de la acordarea liberului de vamă, să facă controlul ulterior al operațiunilor efectuate și al declarațiilor vamale, iar dacă în urma verificărilor efectuate rezultă că dispozițiile care reglementează regimul vamal, respectiv au fost aplicate pe baza unor informații inexacte sau incomplete ia măsuri pentru regularizarea situației.

În cazul în care se constată că a luat naștere o datorie vamală sau că au fost plătite sume în plus, autoritatea vamală ia măsuri pentru încasarea diferențelor în minus sau rambursarea sumelor plătite în plus cu respectarea dispozițiilor legale.

În mod similar s-a procedat și, în speță, însă în mod greșit organele vamale au stabilit în sarcina reclamantei majorări de întârziere pentru perioada cuprinsă între data înregistrării declarației vamale și cea a actului constatator.

Majorările de întârziere au fost stipulate de legiuitor ca o sancțiune pentru neplata la scadență a obligațiilor stabilite în sarcina agenților economici, majorări care curg abia după ce obligația principală de plată s-a stabilit și nu s-a achitat.

În sarcina reclamantei, la data importului, nu i s-a stabilit obligațiile de plată constând în taxe vamale, comision vamal și TVA aferent, cuprinse în actul constatator, ele fiind stabilite abia ulterior, în urma contractului efectuat. În această situație nu i se poate imputa reclamantului că nu a achitat niște obligații vamale aferente importului, care nu i-au fost stabilite și comunicate și pentru care nu era stabilită o scadență, majorările de întârziere fiind nejustificat impuse în sarcina sa.

Nu pot fi reținute în cauză dispozițiile art.120 alin.2 din Codul de procedură fiscală invocate deoarece, diferențele de plată stabilite prin actul constatator din litigiu nu cuprind creante fiscale de natura celor definite de

legiuitor la art.21 alin.1 din Codul de procedură fiscală, obligațiile stabilite în sarcina reclamantei fiind taxe vamale, comision vamal și TVA aferent importului și nu taxe și impozite ce fac obiectul controalelor fiscale efectuate în temeiul Codului Fiscal și a celui de procedură fiscală.

În consecință, se reține că, în mod eronat prin actele administrative atacate s-au stabilit în sarcina reclamantei majorările de întârziere, acțiunea sa fiind întemeiată pentru acest capăt de cerere.

Pentru aceste considerente, instanța de recurs va dispune respingerea ca nefondate a recursurilor și menținerea în tot a sentinței atacate.

Instanța nu va acorda cheltuieli de judecată, deoarece acestea nu s-au solicitat.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Respinge ca nefondate recursurile declarate de recurentii *DGFP Bihor* cu sediul în Oradea, str. nr. , județul Bihor și *DRVAOV Cluj* cu sediul în Oradea, Calea Armatei Române, nr. 4, județul Bihor în nume propriu și în reprezentarea ANV București cu sediul în București, sector 1, str. Matei Millo, nr. 13 în contradictoriu cu intimata reclamantă *SC SRL* cu sediul în str. Nr. , prin *Lichidator Crist Vest Audit Ipurl* cu sediul în str. nr. județul și cu intimata pârâtă *Agenția Națională De Administrare Fiscală* cu sediul în București, sector 5, str. Apolodor, nr. 17, împotriva sentinței civile nr. .2010, pronunțată de Tribunalul Bihor, pe care o menține în totul.

Fără cheltuieli de judecată în recurs.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică azi, 2010.

PREȘEDINTE JUDECĂTOR JUDECĂTOR GREFIER

Red.dec.T.I.

Jud

Tehnored. T.A. 2010/7 ex.

Emis 5 comunicări – predate la expediție

1. recurentă pârâtă Direcția Generală A Finanțelor Publice Bihor cu sediul în Oradea, str. Dimitrie Cantemir, nr. 2b, județul Bihor,

2. recurentă pârâtă Autoritatea Națională A Vămirilor - prin Direcția Regională Pt. Accize Și Operațiuni Vamale Cluj cu sediul în București, sector 1, str. Matei Millo, nr. 13,

3. recurentă pârâtă Direcția Regională pt. Accize Și Operațiuni Vamale Cluj cu sediul în Oradea, Calea Armatei Române, nr. 4, județul Bihor

4. intimata reclamantă SRL cu sediul în

5. intimata pârâtă Agenția Națională De Administrare Fiscală cu sediul în București, sector 5, str. Apolodor, nr. 17,